

Inzendingen Groen van Toen

1.

Bedremmeld stond ik voor hem. Een teek had zich vastgezogen in mijn arm. Mijn haren plakten schuin over mijn voorhoofd. Mijn bril had ik achtergelaten in het water tijdens mijn duikeling. Mistig stond ik daar. Het jonge kalfje was verdwenen en de boer en zijn opgroeiende zonen stonden met een hooivork voor me. Het groen boeide me niet meer, het vers gemaaid gras rook ik niet meer, het enige waar ik aan dacht was de straf die me ongetwijfeld te wachten stond. Ik had me immers op privéterrein begeven. 'Mea culpa' zat er voor mij niet in. Een van de zonen deed een stap naar voren. 'Hoezo is mijn kalf **jouw** Annemarie? Was je van plan haar te stelen? Of was je soms andere dingen van plan? Nou zeg op'. Het schaamrood bloeide op, ik voelde iets tussen mijn lippen, wat had ik in mijn mond? Een vis? Een salamander? Ik kon niet meer denken, vluchten moest ik, vluchten. Maar met deze doorweekte schoenen zou ik niet ver komen, de vork zou me inhalen. Toen dacht ik aan het groen van toen, teder groen, mosgroen. Ik draaide mij om, liet me voorover in het gras vallen, ik was niet meer.

lensen_adri@hotmail.com

2.

"Daar is ie", riep de boer, "daar is die kale malloot die hier de boel op stelten zet". Het gezelschap naderde gestaag. Achter de boer stekkerden benen in het blauw en plotseling besepte ik dat het politie-agenten waren. Blauw in groen. Aan de grond stond ik genageld. Kleuren tolden voor mijn ogen. Het blauw had zich inmiddels om mij heen verzameld en rechts van mij klonk krakend een beroepsmatige stem. "Ja, het is hem, we arresteren u voor de moord op Annemarie van Oegstgeest."

"Een moord?", bracht ik verbaasd en verward uit, "op Annemarie? wat is er gebeurd?" Links van mij kwam het antwoord van een jonge agent met een scherpe stem: "Het betreft hier een lustmoord en u bent er gloeiend bij, want we hebben een getuige. Schele Kees heeft alles met eigen ogen gezien. U kent Kees wel, die kerel met zijn kop vol blond haar."

Mark Schwarze

schwarze@ziggo.nl

071-5162930

3.

Intuïtie zei het arme beest dat zij zich uit de voeten moest maken.

Niet zonder reden.

Zoals als elk jaar in oktober was het weer zo ver: slachttijd, en zij moest er aan geloven.

De boer, de slager en zijn knechtje, met zijn kop vol blond haar en loense blik, laadden haar in de vrachtwagen.

De blonde god keek grijnzend om en ik keek terug met moordlust in mijn ogen.

En zo verdween voor de tweede maal een Annemarie uit mijn leven.

Ik ben vegetariër geworden, en alle vrouwen met een naam die met een A begint mijd ik, ik neem geen enkel risico meer.

Ans Schumacher jmcshumacher@prettel.nl

4.

'Met vereende krachten joegen zij het arme dier terug naar het weijtje, waaruit het zojuist was ontsnapt, gedreven door de gedachte dat andermans gras altijd groener is.

Nu zag ik mijzelf liggen, op mijn rug, terwijl ik met mijn armen onder mijn hoofd naar overdrijvende wolken keek. Waarom, bedacht ik plots, waarom riep ik tegen dat kalfje wat ik niet tegen háár durfde zeggen: 'Jij bent mijn Annemarie!' En de wuivende pluimen boven mij gaven het antwoord: 'Toe maar, Teune, toe maar Teune'.

Peter Klep Oegstgeesphaklep@planet.nl

5.

Mijn ogen zijn gericht op het geweer onder de arm van de boer. Ze komen gestaag dichterbij, spreken niet met elkaar en alle ogen zijn op mij gericht. Ik krijg kippenvel, en niet van mijn natte lichaam. Eén van de personen vraagt: "Wat doet u daar"? Ik, uh, en mijn mond klappt weer dicht; ik kan toch niet over Annemarie vertellen. Mijn actie vanwege Annemarie komt mij opeens vreemd voor, wat bezielde mij.

"Weet u, dat u zich in beschermt gebied bevindt"? Ik schut voorzichtig van nee. "Wat moest u met dat jonge kalf"? Ik antwoord zachtjes: "Hij besnuffelde mij en ik viel". "En, kent u de flora- en faunawet"? Mijn hoofd schut weer van nee. De vragen verbazen mij, wat moeten ze van mij.

De groep loopt naar elkaar toe en voert overleg. De boer stapt naar voren met het geweer bungelend aan zijn arm en zegt: "We weten het goed gemaakt, vandaag loopt u met ons, beschermers van de natuur, mee om de flora en fauna in dit beschermde gebied te eren en om er wat van te leren".

Ik ben te verbaasd om direct te reageren, maar uiteindelijk ben ik mee gegaan en nog vele keren daarna.

Alice Pardon / info@apardon.nl

6.

Twee mannen in witte jassen. Het zal toch niet ...?

Ja, ... S L A G E R S !! DAT ZIJN SLAGERS!! Ze zullen toch niet Annemarie ...?

Maar waarom lacht die boer dan naar mij? Nee, dat is geen lachen, dat is gemeen grijnzen. Gelukkig wendt hij zich af en loopt naar Annemarie die hem met een liefdevolle blik laat begaan terwijl hij tussen haar benen tast.

De mannen lopen door, naar mij. Och, nee..., dat is geen slager, dat is broeder Roderick samen met Achmed.

"Kom Ludo," zegt hij, "we gaan naar huis." en ik voel een gemene prik in mijn arm. Langzaam verkleurt de hemel van blauw naar groen, wentelende lichtkransen stijgen op vanuit het roze gras en langzaam deinend zie ik de boer met Annemarie samen in de wolken verdwijnen op een lijzig fladderende draak met vlammen uit neus en oren.

Ton.Nillesen@KPNplanet.nl

7.

Met een schok werd ik wakker, verheugd dat het slechts een droom was. Vrijwel direct voelde ik echter de enorme druk op mijn hart, datzelfde enorme nare gevoel dat ik in die sloot voelde. In mijn leven is er geen Annemarie maar een Sofie. Het mooiste meisje uit het dorp, ook absoluut het liefste meisje, zo zacht en blond. Helemaal bezeten ben ik van haar, tot over mijn

oren verliefd maar zij was met Jan naar het feest gegaan en niet met mij. Waarom was ze met hem gegaan en niet met mij.....dat nare gevoel spreidt zich door mijn lichaam.

Maar vraag ik mij ineens af, had ik haar wel gevraagd om met mij mee te gaan? Had ik haar wel op zijn minst 1 keer laten merken dat ik haar leuk vond? Waar ben ik nu toch mee bezig, mijzelf te wentelen in zieligheid terwijl Sofie van niets weet.....wat een sufferd ben ik toch. Als ik nu eens al mijn moed verzamel en op haar af stap, maar ja wat dan, zouden er wel woorden over mijn lippen komen? In mijn droom liep ik door een sloot, zou dit een aanwijzing zijn? Er loopt tenslotte een sloot voor haar huis. Als ik nu eens met mijn bootje langs vaar en met mijn mooie stem een lied voor haar ga zingen.....

De volgende dag word ik wakker met een heel blij gevoel en vrolijke groene kleuren doemen op in mijn gedachten. Sofie was verrukt van mijn optreden in de sloot en gaf al heel snel aan dat zij mij altijd leuk vond maar niet wist wat ik van haar vond. Door een groot risico te lopen, gewoon lef te hebben wilde dit lieve meisje met mij een vaartochtje door de sloten maken en nog steeds is zij het zonnetje in mijn leven.

birgitdeheij@ziggo.nl

8.

Ik keek het kalf na door mijn wimpers en het was even alsof ik een schim van Annemarie weg zag lopen in het groen. De blonde schele kop naast haar viel weg door de zon. Mijn stemming kreeg acuut een oppepper en ik zakte even weg in romantisch gemijmer. Het ver dragende gepraat van de mannen in de wei haalde me terug uit mijn binnenwereld. De boosheid voelde ik weer naar boven borrelen. O, wat konden ze van mij de pot op die mannen. Gefrustreerd en klam stond ik op. Ik riep en stak mijn handen op alsof ik toestemming vroeg te spreken, maar ze hoorden noch zagen me. Ik had kennelijk geen aanleg voor opvallen en vroeg me af hoe het dan wel moest.

Als ik al niet werd gezien door op te staan en te schreeuwen, hoe moest ik dan ooit worden opgemerkt meisjes als Annemarie, die alleen maar keken naar grote jongens met harde stemmen? De waarheid drong langzaam tot me door: Het zou niet eenvoudig voor me worden met mijn lengte van een meter vijftig, maar vooral omdat ik een jurk droeg en een meisjesnaam had.

Jeannette van Tulder

9.

Ik dartelde als 'n veulen door het frisse groen naar hen toe. Helaas... de ontvangst overviel me gelijk een donderslag bij heldere hemel.

De boer brulde me toe: "Waar is mijn Anne-Marie?" Ik stuiterde achteruit en werd zo groen als gras van de schrik. Kende ik deze man?.. en die anderen?..

"Zeg op!" zei nummer een "Dit is geen spelletje!" Jij bent toch die blonde zak die achter haar aan loopt?"

Ver weg begon iets te dagen, maar wat precies?

Nummer twee pakte me bij mijn haren die groen zagen van het eendenkroos. Eindelijk liet hij los en had 't kroos in zijn handen en had ik zwarte haren.

"Nondeju" schreeuwde de boer terwijl hij grijsgroen werd van ellende. "Jij?" "Jij?"

Plots herkende ik haar in zijn ogen en hakte "Waar is mijn Anne-marie?"

"Als jij nuchter was gebleven dan was zij niet bij die blonde klootzak en was jij niet in die sloot belandt" blèrden de anderen.

Ik werd groen van jaloezie en rood van schaamte en zei: "Het spijt me."

Gelukkig waren zij ook mannen van weinig woorden.

Na hun gehum sloot ik me stilletjes bij hen aan. Zo gingen we gezamenlijk op zoek naar

“onze Anne-Marie.”

a.vanmierlo@kpnplanet.nl

10.

Ik fietste druipend naar huis door de groene dreven, passeerde mijn groene voordeur, plofte neer op mijn groene dekbed en overdacht de situatie. Plotseling drong de ontgroenende ontknoping tot me door: ik, wat een groentje, Annemarie- een kalverliefde. En wat ben ik een rund geweest!

Marian van der Plas

11.

Ze gingen om mij heen staan en keken mij bezorgd aan.

“Wat is er aan de hand , knul” vroeg de in een blauwe overall geklede boer, “je maakt mijn beesten aan ’t skrikken”. Eén van de andere mannen hief geruststellend zijn hand op, “ik hoorde je ‘Annemarie’ roepen naar het kalf daar, je weet toch wel dat het vee tegenwoordig een nummer en een oormerk krijgt? Daarvoor komen wij hier”. Hij haalde een platte doos uit zijn tas en liet mij met een educatieve blik in zijn kille ogen de inhoud zien. Bovenop lag een stevige nieltang met een doosje gemene nieten. Eronder zag ik een groot aantal gele plastic oorflappen voorzien van een nummer. Ik huiverde en zocht Annemarie die ons op enige afstand deemoedig stond aan te staren. “Nee” schreeuwde ik nog, “geef ze een naam, Annemarie, Carla, Truus, maakt niet uit, maar geen ondieerlijke en met de groene omgeving detonerende oorflappen”. De man met de tang liep al in de richting van een kalf, onderweg een strip nieten in het apparaat schuivend, terwijl een tweede man met een formulier en een eerste gele flap hem volgde. Ik verborg mijn gezicht in mijn handen, liep toch mee in het besef dat ik machteloos was. Net voor het fatale moment hoorde ik de gluiperd met de tang nog tegen zijn assistent zeggen “och, Krelis, dit is een typisch geval van Kalverliefde, laat je er niet door van de wijs brengen”.

barkema.m@gmail.com

12

Natuurlijk had ik me uit de voeten kunnen maken, zeker achteraf gezien, maar op het moment zelf, nog vol met gekwetste gevoelens en natuurlijk druipend van het slootwater.

Aan het gezicht van de boer was niet af te lezen of hij zijn vervaarlijk zwaaiende hooivork zou gaan gebruiken om op te leunen of om in mijn natte broek te steken.

Maar het zag er in ieder geval niet vriendelijk uit.

“Hé, wat gebeurt hier” was echter zijn vraag, niet geschreeuwd, maar meer met het medelijden van de ervaren plattelandsman tegen de groene stadsman.

Zijn kompanen waren nu ook duidelijk te herkennen als medebewoners van dit stukje Hollands welvaren. Stuk voor stuk met de overalls die de standaard uitrusting is van de producenten van onze landbouwproducten.

Het kwam in me op om de waarheid te vertellen, maar die was, zelfs voor mijzelf, niet echt geloofwaardig en hoe deze “boeren” op stadse problemen zouden reageren was natuurlijk maar afwachten.

Het onvrijwillige bad had me wel weer terug in de realiteit gebracht. Achteraf besepte ik dat elke gedachte aan Annemarie verdwenen was. En zeker aan de blonde klootzak. Wat nu echter

van belang was, wat ging ik de boer vertellen?

Zanzara

Mugshots@xs4all.nl